

Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Anđeljček“

Štev. 9.

V Ljubljani, 1. septembra 1899.

Leto XXIX.

Veselo slovó.

Takó! Zdaj pa le naglo v mesto,
Kjer vse je lepše kot pri nas,
Za sabo zrem že prašno cesto
In svojo malo rojstno vas.

Čemú bi radostno ne peval,
Ko med učene grem ljudi?
Saj sem domá dovolj sameval
In tratil svoje mlade dni.

Brezskrbna dōba je minola,
Ko vriskal sem sred pestrih rož,
Zdaj zōve me k učenju šola
V središče modrih, vrlih mož.

Učili bodo me modrosti,
Kako bo vendar to lepó!
In v viru bistre učenosti
Pojili mi srce mladó.

Izpolnjene so želje vroče:
Še danes v mesto grem — juhé!
Pozdravljam mati vas in oče,
Nikar ne bojte se zamé!

I v mesta glasnega vrvenju
Ostanem vam hvaležen sin,
Ves čas posvetil bom učenju,
Kjer svet mi vsak bo opomin.

Kdo pa vzdihuje zunaj v veži?
Glej sestro, glej! — Pa tu stojiš?
In ti se jočeš? — Beži, beži,
Saj vredno ni, da se solziš!

Mar vedno gonim naj na pašnik?
Kakó si vendar čudna ti!
Če v šolo grem, pa se kot mašnik
Povrnem še prihodnje dni!

Tedaj bo lepše, kaj? — Nò, vidiš,
Da jaz le vedno prav ravnam!
Samó da ti se ne izpridiš,
Pa saj tako te že poznam!

Zdaj pa v slovó ti kličem: Z Bogom!
Rokó mi še podaj — takó!
Čez kratek čas z domačim krogom
Spet združi ljubo me nebó!

Ciril Vuga.